



ကကြီးချုပ်

ဒူးချစ်သည်း

THE KHA

ဟိုးကမ္ဘာဦး အစက လူတွေဟာ ခုလို ပုံစံ မဟုတ်ဘူး .. မျက်နှာနှစ်ခု
၊ လက်လေးဖက်၊ ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ ။ လမ်းလျှောက်တဲ့ အခါ မတ်မတ်
လျှောက်ပေမဲ့ ပြေးတဲ့ အခါ သစ်တုံးကြီးလို တလိမ့်လိမ့် ပြေးတယ်တဲ့ ။
ခွန်အားကြီးသလောက် အလိုရမ္မက်လည်း အရမ်းကြီးတယ်။ ဘယ်လော
က်ထိလဲ ဆိုရင် ဒေဝလောကကို စစ်ထိုးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတဲ့ အထိပဲ။ ဒေ
ဝါဗိပတိဇ နတ်ဘုရား မင်းဟာ နတ်ပြည်ကို စစ်ထိုးရန်ပြုဖို့ ကြိုးစား
လာကြတဲ့ လူတွေ အပေါ် အလွန်အမင်း အမျက်ရှပြီး အပြစ်ပေးဒဏ် ခ
တ်တဲ့ အနေနဲ့ လူသားတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထပ်ဝက်ခြမ်း ပစ်လိုက်ပါတ
ယ်။

အချစ်ဆိုတဲ့ အရာဟာ အဲဒီအချိန်မှာ စတင်ပေါ်ပေါက် လာခဲ့ပါတယ်
။ နှလုံးသား တစ်ခြမ်းနဲ့ လူသားတွေဟာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ နှလုံးသား
တစ်ခြမ်းကိုရဖို့ ကျန်တဲ့ ကိုယ်တစ်ခြမ်းကို ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်း
လိုက်ရှာနေကြရသတဲ့ ...။

ဒီနေ့က ကျွန်တော့်ကိုယ်တစ်ခြမ်း လူလောကထဲ စတင်ရောက်လာခဲ့
တဲ့ နေ့ပါ။

နေ့ဇ

ဝင်းခနဲ လျှပ်စီးအလက်တွင် လေနှင့် မိုးတို့ ကြောင့် ပြိုကျလှလှ
ယိမ်းယိုင်နေသည့် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများအား မြင်လိုက်ရသည့် နောက်
...

ဂျိမ်း...၊

ပြင်းထန် ကျယ်လောင်သော လျှပ်စီးနောက်က မိုးခြိမ်းသံသည်
လောကတစ်ခွင်အား မာန်ဟု နံပြင်းပြင်း ရန်လိုနေ၏။ ဟူးဟူးဟဲဟဲ တို
က်ခတ်နေသည့် လေပြင်းတိုက်ခတ်သံ၊ တဝေါဝေါ ပြိုကျလာသည့် မိုးသံ
များ ၊ ကျွတ်ထွက်ပါ သွားတော့မလို တဖြောင်းဖြောင်း မြည်နေသည့် မိုး
သံများ ၊ ဆေးရုံအမိုးသွပ်တွေဆီက ဆူညံသံများ ၊ ထိုမျှမကသေး
ပြတင်းတံခါးများ ပွင့်ထွက်ကုန်တော့မလို တချပ်ချပ် ဆူညံသံ အလုံးစုံ
တို့ သည် မိုးနှင့် မုန်တိုင်းအား စည်းဝါးညီညီ အလှပဆုံး ပုံဖော်
ပေးနေကြသလောက် သူရှိသည့် နေရာအနီးတစ်ဝိုက်မှာ တော့ အေးစ
က်စက် တိတ်ဆိတ်နေလေသည် ။

အသက်မဲ့နေပြီ ဖြစ်သော ကလေးအလောင်းအား သူထိုင်ကြည့်နေ
ခဲ့သည် မှာ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ မသိ။ တစ်ညလုံး ပြေး
လွှား မောပန်းခဲ့ရသည့် အရှိန်ကြောင့်လား...၊ ဒါမှ မဟုတ် ရင်ခွဲရုံမှ ရ
တတ်သော ဆေးနံ့လိုလို လူသေနံ့လိုလို အနံ့တစ်မျိုးကြောင့်လား မသိ
သူ့ကိုယ်မှာ ချွေးဆေးများ ထွက်လျက် ပျို့အန်ချင်စိတ်များ ဖြစ်နေသလို
တစ်ကိုယ်လုံး နုံးခွေပြီး ခြေလှမ်းတွေ မခိုင်ချင်...၊

ဒီ.. ဒီ.. ဒီ။

ဖုန်း: vibrate သံသည် တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲလိုက်၏။

ကျော်စွာ ဖုန်းဆက်နေပြီ။ သူ ဘာပြောရမလဲ...။ ဖုန်းကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်သူ ဖုန်းကိုင်ဖို့ တွန့်ဆုတ်နေမိသည် ။ ကလေးက အသေလေး မွေးလာခဲ့သည် ။ နှလုံးရောဂါသည် အမေဖြစ်တဲ့ သူက အော်ပရေးရှင်း ခန်းထဲက မထွက်နိုင်သေးဘဲ ခုထိ ဆရာဝန်တွေ အသက်လှကယ်နေကြရတုန်း ...၊

"ကလေးအသက်ကိုပဲ ကယ်ပေးပါ ... ဘာတွေပဲ ဖြစ်လာလာ ငါ့သမီးလေး အသက်ကိုပဲ ကယ်ပေးပါ၊ သမီးလေး အသက်ကိုရအောင် ကယ်မယ်လို့ ငါ့ကို ကတိပေးစမ်းပါ နေဇ ... "

သီတာက အော်ပရေးရှင်းခန်းထဲ ဝင်ခါနီးထိ သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး ကတိအထပ်ထပ် တောင်းခဲ့သည် ။ ကျော်စွာကျတော့ တစ်မျိုး. .၊

"ငါ ငါ့ မိန်းမကို အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ဘူး နေဇ.. သီတာ့ကို သေချာစောင့်ရှောက်ပေးပါ၊ ငါ့ရွေးချယ်မှုက ငါ့ မိန်းမ အသက်ရှင်ဖို့ အဓိကပဲ ... ကျန်တာ ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ.. ."

မချီတရီ နိုင်လှသော ကျော်စွာ၏ ‘ ကျန်တာ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုတာ ကလေးထက် ကလေးအမေရဲ့ အသက်ကိုသာ ဦးစားပေး ကယ်တင်ဖို့ သူ့ကိုရင်နာနာနဲ့ လှမ်းပြောခဲ့တာ။ တစ်ဖက်က သီတာကျတော့လည်း သူမအသက်ထက် ကလေး အသက်ကိုသာ ကယ်စေချင်သည် ။ ဒီနှစ်ယောက် ကြားထဲမှာ အသက်နှစ်ခုကို ချိန်ခွင်ပေါ်တင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမယ့် လူက သူဖြစ်လာသည် ။ သူက ကျော်စွာနှင့် သီတာအေးတို့ ၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း။ သားသမီးကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်သည့် အမေတစ်ယောက် ရင်ထဲကို နားလည်သလို ကျော်စွာ သီတာ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ သူ့အသိဆုံး။ ထို့ကြောင့် ...၊

"နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ကို ရအောင်ကယ်ပေးပါ ဒေါက်တာ.."

ဆေးပစ္စည်း ကိရိယာအပြည့်အစုံမရှိတဲ့ နယ်မြို့ဆေးရုံလေးရှိ ဆရာ
ဝန် တစ်ဦးအား သူတောင်းဆိုမိတဲ့ အဖြစ်က လွန်ပါသည်။ သို့သော် မ
တတ်နိုင်။ သူ ဒီအတိုင်း လိုချင်သည်။ ဒီအတိုင်း ဖြစ်မှ ဖြစ်မည်။
သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် ကလေးက အသေလေး မွေးလာခဲ့သည်။ သီ
တာလည်း ခုထိ သတိလည် မလာသေး။ ကျော်စွာဆိုသည့် နာမည်နှင့် ဝ
င်နေသည့် ဖုန်းအား ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် သူကလေး အလောင်းဘေးမှာ
ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျနေသည်။

ခေါင်းမာစွာ မရပ်မနား ဆက်တိုက်မြည်နေသည့် ဖုန်းအား ကလေး
အလောင်း ဘေးမှာ ပစ်ချလိုက်ပြီး သူ ကလေး မျက်နှာလေးအား
သေချာငုံကြည်မိ၏။ ဘယ်နှကြိမ် ဘယ်နှခါ ပြန်ကြည့်ကြည့် ကလေး
၏ မျက်နှာလေးသည် မိခင်ရင်ခွင်ထဲမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသ
ည့် ကလေးငယ်လေး တစ်ယောက်နှင့်သာ တူပြီး အသက်မဲ့နေသည့် အ
လောင်း တစ်လောင်းဟု ထင်ချင်စရာမရှိ။ ခပ်ရေးရေးသာ စိမ်းမြဲနေသ
ည့် မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ အနည်းငယ် တွန့်နေသယောင်ယောင်၊ ပါးပြ
င်နုလေးတွေ လှုပ်ရှား အသက်ဝင်နေသလောက် ကလေးနဲ့ မတူအော
င် ရှည်လျားစွာ ရှိနေသည့် မျက်တောင်ရှည်များ တစ်ချက်ချက် လှုပ်ရှား
သွားသည် ဟု ပင် သူထင်မိသည်။ သို့သော် ဘယ်နှကြိမ်ဘယ်နှခါ စမ်း
သပ်ကြည့်ပါစေ။ အသက်ရှူခြင်းမရှိ၊ ပကတိငြိမ်သက် အသက်မဲ့နေတာ
လည်း အမှန်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

မင့်သမီးက အမေတူ သမီးလေးကွ ကျော်စွာရ၊ အရပ်မြင့်မြင့် အ
သားညိုညိုဖြင့် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် ခန္ဓာကိုယ် တုတ်တုတ်နှင့် ကျော်စွာသည်
ယောက်ျားပီသသည် ဆိုရုံ၊ ရပ်မဆိုးလှပါဘူး ဆိုရုံမျှသာဖြစ်ပြီး သီတာ

က ကျတော့ မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ဦးပါ။ ရှည်လျားသော ဆံပင်များ ၊
မျက်တောင်ရှည်များ ဖြူနုသော အသားရောင်၊ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိသော
မိန်းမပီသသည့် ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားဖြင့် သူမသည် အလွန် လှပကျ
က်သရေရှိသူ ဖြစ်လေရာ ကျော်စွာသည် ဇနီးဖြစ်သူကို အလွန် ချစ်ရုံမ
က မွေးလာသည့် ကလေးကိုပါ အမေတူသမီးလေး ဖြစ်ပါစေဟု တမ်း
တမ်းတတ ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည် ။ သူ့သမီးကိုမြင်ရင် ဒီကောင် ဘယ်
လောက် ချစ်ရှာမလဲ။ ဘယ်လောက်တောင် ပျော်နေလိမ့်မလဲ ...၊

သီတာကရော ...။

သီတာလည်း ဘာထူးလဲ ။ သူမအသက် အန္တရယ်ရှိတာ သိလျက်နဲ့
သူမအသက်နဲ့ ရင်းပြီး ဒီကိုယ်ဝန်ကို ရအောင် လွယ်ခဲ့တာ။ ခုတော့ က
လေးက...၊

"မင်းသေလို့ မဖြစ်ဘူး ကလေးရယ် ... မင်းသေသွားရင် မင်းအဖေနဲ့
အမေဘဝ ဘယ်တော့မှ ပျော်ရွှင်အေးချမ်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ... သူတို့
အရမ်း ခံစားရလိမ့်မယ်၊ မင်းအသက်ရှင်မှ ဖြစ်မယ် ကလေးရယ် ... "

တစ်ယောက်တည်း အရူးလို ပြောမိရင်း သူ ရူးရူးမိုက်မိုက်ပင် က
လေးအား ရှေးဦးသူနာပြုနည်းဖြင့် ကလေး အသက်ရှူလာအောင် လုပ်
ပေးနေမိသည် ။ လက်ချောင်းလေး နှစ်ဖက်ဖြင့် ကလေးရင်ဘတ်ကို ဖိ
ပေးသည် ။ နှုတ်ခမ်းမှ လေအသွင်း အထုတ် လုပ်ပေးသည် ။ မှန်တာ မ
မှန်တာမသိ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း ဒီလို အသက်ကယ် မပေးခဲ့ဖူးဘဲ တစ်
ယောက်တည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လျှောက်လုပ်နေမိ၏။ အသေလေး မွေး
လာသည့် ကလေး။ မွေးပြီးတာလည်း တစ်နာရီကျော် ကြာနေပြီ။ ဒါနဲ့
တောင် ကလေး အသက်ရှင်ဖို့ သူမျှော်လင့် နေမိသေးသည် ။ သူ ရူးနေပြီ
ထင်သည် ။

တကယ်တော့ သူ သွေးကြောငနဲမိတာ. ။

စင်္ကာပူသို့ အလုပ်ကိစ္စ ပြဿနာ အရေးတကြီး ပေါ်လာလို့ ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာနှင့် ဇနီးဖြစ်သူကို ထားခဲ့ပြီး အရေးတကြီး ထွက်သွားရသည့် ကျော်စွကို ဒီအဖြစ်ဆိုးကြီး ပြန်ပြောပြချင်သလို အော်ပရေးရှင်း ခန်းထဲ ကနေ သေမင်းနဲ့ အသက်လုပြီး ထွက်လာမည့် သီတာ့ကိုလည်း ကလေး ရဲ့ အမင်္ဂလာ သတင်းအား ပြောမပြချင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဘာလုပ်လုပ် လှုပ်ရှားမလာသည့် ကလေးအလောင်းအား သူ ရှုမိုက်စွာ အသက်သွင်း နေမိခြင်း ဖြစ်၏။ သို့တိုင် သူဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာတွေပြောပြော ကလေး က လှုပ်ရှားမလာခဲ့ပါ။ စိတ်ဓါတ်ကျခြင်း ရှုလိုက်တာလို့ ကိုယ့်လုပ်ရပ် အပေါ် မချင့်မရဲ ဒေါသများ ဖြင့် ခေါင်းကဆံပင်တွေကို ဆွဲဖွမိသည် ။

ဒီ.. ဒီ.. ဒီ။

မတတ်နိုင်တော့။ သူ စိတ်ကိုတင်း၍ ဖုန်းကောက်ကိုင် လိုက်၏ ၊

"ဟလို ... နေဇ မင်းကလည်း ဖုန်းမကိုင်ဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲကွာ. .

"

တစ်ဖက်က ကျော်စွာ၏ အသံက သူ့အတွက် မိုးကြိုးပစ်သံထက် ပိုကြောက်ဖို့ ကောင်း၏။ သူ ပြန်ထူးဖို့ အသံတွေ ဆွံ့အနေမိတုန်း ...၊

"အဟင် ... ဟင့်၊ အူဝဲ ... အူဝဲ ... "

ဟင် ...၊ သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ သရဲများ ထခြောက် သလားဟု ကလေးအား တအံတဩ ကြည့်မိသည် ။ ကလေးငယ်လေး သည် ခုနက အသက်မဲ့ ငြိမ်သက်နေခဲ့တာ သူမဟုတ်သလို ပါးစပ်လေး အပြသားဖြင့် မျက်နှာအသားဆိုင် လေးများ ရှုံ့မဲ့နေသည် အထိ သူ့လက် မအား တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ဒေါသတကြီး ငိုကြွေးနေလေ၏။

"ဟား . နေဇ အဲဒါ ငါ့သမီးလေး အသံလား၊ အဲဒါငါ့သမီးလား ...
ဟော့ကောင် ပြောစမ်းပါကွ၊ ငါ့သမီးလေး ငိုနေတာလား ... "

သူ ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းတွင် တွင် ညိတ်ပြနေမိပြီး အသံပြန်ပေးဖို့
သတိမရ ...၊

"သမီး ... သမီးရေ၊ ဟား ဟား . သမီးလေး ဖေကြီးပါကွ ... "

"အူဝဲ ... အူဝဲ"

"ဟား ... ဟား၊ အငိုသန် လိုက်တာကွာ၊ သမီးရေ ... ဖေ့ဂျစ်တူးလေး
ရေ"

ဖုန်းထဲက ကျော်စွာ ဝမ်းသာအားရ ရယ်နေသည် ။ သူလည်း ရယ်
နေမိသည် ။ အငိုသန်လှသော မယ်မင်းကြီးမလေး ကလည်း သူတို့ နှင့်
အပြိုင် ငိုလို့ ကောင်းဆဲ ...၊

ဒဏ္ဍာရီသည်

သူမကို

အသက်သွင်းခဲ့သူအဖြစ်

သူ့ကိုတခမ်းတနားဆိုသည် ။

အတိတ်သည်

သူမကိုချစ်ခွင့်မရှိဘူးလို့

စည်းမျဉ်းများ သတ်မှတ်သည်။ ။

ပစ္စုပ္ပန်သည်

စူးစူးနစ်နစ်ချစ်မိစေဖို့

သွေးဆောင်သည်။ ။

အနာဂတ်သည်

ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ၊ သစ္စာတရားတို့

ချနင်းရမည်ဟု ဆိုသည်။ ။

မိုးသည်

ကဲ ... ဘာဆက်လုပ်မလဲဟု

မေးပင့်ငေးမောနေခဲ့လေသည်။ ။

အခန်း(၁)

"အင်း ဟင်း ဟင်း ..."

ဘာသံတွေလဲ။

မယ်မင်းနှင့် ရတနာတို့ အကြည့်ချင်း ဆုံသွား၏။ မောဟိုက်သံလိုလို

အချမ်းတက်နေတဲ့ အသံလိုလို ပုံမှန်မဟုတ်သည့် အသံတွေကို သဲ့သဲ့
လေး ကြားလိုက်ရုံနဲ့ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်မှန်း အလိုလိုသိသည်။ ။ နှစ်
ယောက်သား တိုင်ပင်စရာမလို၊ အသံတိတ် ခြေသံကို ဖော့လျှောက်လျှ
က် အိမ်ဘေး ပြတင်းပေါက်နား ကပ်၍ အထဲကို ချောင်းကြည့်မိကြ၏။

ပြတင်းပေါက်မှာ ကာထားသည့် လိုက်ကာစ ပါးပါးကြောင့် တီဗွီစခရင်က ပုံရိပ်တွေကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ သို့သော် စိတ်ဝင်တစားနှင့် ကျောက်ရုပ်ကြီးတွေလို စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည့် ကိုကို၊ ကိုကိုနိုင်၊ ကိုကိုလင်းနှင့် ကိုကိုဇွဲတို့ ကို မြင်ရသည်။ ။

ဘာမို့လို့ သူတို့ ဒီလောက် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြတာလဲ ...၊

"မင်းတို့ ဟာကလည်း ကွာ ... ရွံစရာတောင် ကောင်း လာပြီ ... "

ထပြောတဲ့ လူက ကိုကိုနိုင်လင်း ပြောပြီး မျက်နှာကို လက်နဲ့ ကာလိုက်ပေမဲ့ လက်ချောင်းတွေဖြုတ်ပြီး ပြန်ချောင်းကြည့် နေသေးသည်။ ။ အရင်တစ်ခါ တုန်းကလည်း ကိုကိုနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလိုပဲ ခိုးချောင်ခိုးဝှက် တီဗွီခိုးကြည့် ကြသေးသည်။ ။ အဲဒီတုန်းက မယ်မင်း အထဲဝင် သွားတာနဲ့ ဘယ်လောက်တောင် ပျာယာခတ် အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်သွားကြလဲ ...။ မယ်မင်း အတွေ့အကြုံကို ရတနာ့ကို ပြန်ပြောတော့ မယ်မင်းထက် အစစ အရာရာ သိနေတတ်သည့် ရတနာက ကိုကိုတို့ ကြည့်နေကြတာ မိန်းကလေးတွေ ကြည့်လို့ မရသော ကိုယ်ကြီးတုံးချွတ် ကားများ ဖြစ်ကြောင်းပြော၏။

"ငါ အကြံရပြီ ... ရော့ နင်ငါ ဖုန်းယူထား ... "

မယ်မင်း ရတနာ့လက်ထဲကို ဖုန်းထည့် ပေးလိုက်သည်။ ။

"ကိုကိုတို့ ကို ကင်မရာနဲ့ လိုက်ရိုက်ထား ..."

ရတနာ မယ်မင်း ဘာလုပ်ချင်မှန်း မသိသော်လည်း ပြုံးစိစိ မျက်နှာလေးကြောင့် ကိုကိုတို့ အဖွဲ့အား တစ်ခုခု လုပ်တော့မှာ ကို သိလိုက်သည်။ ။ မယ်မင်းပေးသည့် ဖုန်းကို အားတက်သရော လှမ်းယူလိုက်ပြီး ကင်မရာဖွင့်၍ အဆင့်သင့် စောင့်နေလိုက်၏။ မယ်မင်းက သူမကို ဖုန်းပေး

ပြီးသည် နှင့် အိမ်ပေါက်ဝဆီ ပြေးသွားသည်။ ။ အိမ်ပေါက်ဝကနေ သူမဆီ လှမ်းကြည့်ပြီး အထဲကို ရိုက်ထားဖို့ အမူအရာနှင့် လှမ်းပြော၏။ ရတနာ ကပျာကယာလေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး အထဲက ကိုကိုတို့ အဖွဲ့အား လှမ်းပြီး ကင်မရာချိန် ထားလိုက်သည်။ ။ ကင်မရာချိန်ပြီး သူမလက် ထောင်ပြလိုက်သည် နှင့်၊

"ကိုကိုရေ ... ကိုကို ... "

ဟာ ... သွားပြီကွ .၊

နေကို နေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထရပ်မိ၏။ နိုင်လင်းရှေ့ကို ငမ်းရင်း ခပ်ကိုင်းကိုင်း ရှေ့ငိုက်နေမိသည့် ကိုယ်ကြီး စူးခနဲ ထွက်လာသည့် မယ်မင်းအသံလေးကြောင့် ဆိုဖာအောက်ကို ဇောက်ထိုး ပြုတ်ကျသည်။ ။ ကျန်လူများ ပါ အားလုံး ပျာယာခတ် ကုန်ကြ၏။

"မယ်မင်း ... မယ်မင်း လာပြီကွ ... "

"ပိတ် ... ပိတ်၊ တီဗွီအမြန်ပိတ် ... "

"ဝင်လာနေဦးမယ် ... မင်းသွားတား ... "

"တားကြပါဟ ... "

"နေကို ... သွားတာလေကွာ ... "

ရှေ့ပဲပြေးရမလိုလို၊ တီဗွီပဲ ပြေးပိတ်ရမလိုလို ...။ အရေးထဲ တီဗွီရမကလည်း ချက်ချင်းရှာမရ။ အားလုံး ပျာယာခတ် ကုန်သည့်နောက် နေကို အိမ်ရှေ့ကို ချော်လဲမတတ် ပြေးထွက်ရသည်။ ။

ငရှုပ်လေး ... တွေ့မယ်။

"ဘာလာလာ လုပ်မှန်းကို မသိဘူး ... "

"အေးလေကွာ၊ သူ့အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိလို့ လာမိပါတယ် ... "

"တစ်ခါတည်း နောက်မလာရဲအောင် ဆူပစ်လိုက်စမ်းကွာ ... "

ဒေါသတကြီး ရှေ့ထွက်လာသော သူ့နောက်မှာ မကျေမနပ် ရေရွတ်သံများ ကပ်ငြိပါလာ၏။ သူလည်း နည်းနည်းမှ မကျေနပ် ...၊

တွေ့ မယ် ... နောက်ဒီအိမ်ဘက် လုံးဝ မလာရဲအောင်ကို ဆူပစ်ဦးမယ် ... နေကို ဆူဖို့ ကြိမ်းမောင်းဖို့ အားမာန် အပြည့်ဖြင့် အိမ်တံခါးကို ဆောင့်ဖွင့်လိုက်ပြီး အပြင်မှာ ဘယ်သူမှ မတွေ့၍ အံ့သြသွား၏။ ပတ်ပတ်လည် လိုက်ရှာကြည့်မိလျှင် အိမ်ဧည့်ခန်းထဲကို မြင်ရသည့် ပြတင်းပေါက်ရှေ့မှာ မယ်မင်းနှင့် ရတနာ။ ဖုန်းကို ကြည့်ပြီး ရယ်နေကြ၏။ မယ်မင်းက ရတနာပခုံးကို တဘုန်းဘုန်း ထုပြီး ရယ်နေသည် ။

ဒါ ဒီကောင်မလေး တစ်ယောက်ယောက်ကို လှောင်နေတာ ...၊

မယ်မင်း လူတစ်ယောက်ကို လှောင်ပြောင် ရယ်မောတဲ့ အခါတိုင်း အနားက လူကိုပါ ခုလို တဘုန်းဘုန်း ထု၍ အဖော်အပေါင်းတို့ အား တပ်ကူခေါ် ရယ်မော တတ်လေသည် ။ ရယ်သံလေး သာယာသလောက် သူများကို လှောင်ဖို့ ပြောင်ဖို့ ဝါသနာကြီးလွန်းတဲ့ ကောင်မလေး ...၊

"မယ်မင်း"

သူ အသံပေး လိုက်သည် နှင့် မယ်မင်းနှင့် ရတနာတို့ သတိ အနေအထား ဖြစ်သွားကြသည် ။ ဖုန်းကို သူမမြင်အောင် ကွယ်ပစ်တာ အပြိုင်အဆိုင် မလုံမလဲ။ ပြီးတော့သူ့ကို ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ရယ်၍ သံပြိုင်ထ အော်ကြတာက ...၊

"ကိုကို နာဘူးကြီး ... "

မဟုတ်တာ လုပ်ထားသူမို့ နေကို မျက်နှာကို တစ်ခုခုနဲ့ ဖြတ်အရိုက်

ခံ လိုက်ရသလို ဖြန်းခနဲ ထူပူသွား၏။ နှစ်ယောက်သား သံပြိုင်ကျုံးအော်ပြီး လှစ်နေအောင် ထွက်ပြေးကြ၏။ ပြေးရင်း သူ့ကို လှည့်ကြည့်ရယ်ကြသေးသည် ။ သေချာပြီ ဒီကောင်မလေးတွေ သူတို့ ဟိုကား ကြည့်နေတာ သိသွားပြီ။ ဖုန်းထဲမှာ များ ပါကုန်ပြီလား ...။ သေပြီကွာ ...။

"မယ်မင်း ... မပြေးနဲ့ ၊ ရပ်စမ်း ... "

သူ မယ်မင်းနောက်ကို အလောတကြီး ပြေးလိုက်မိသည် ။ မယ်မင်းနှင့် ရတနာ သူပြေးလိုက် လာတာကို သူတို့ နဲ့ စိန်ပြေးတမ်း ကစားနေတယ်များ ထင်နေသလားမသိ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်ရင်း တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ဆွဲကာ မှုန်နေအောင် ပြေးကြ၏။ ရတနာက ဖုန်းကို မယ်မင်းလက်ထဲ ထည့်ပေးပြီး သူအိမ်သူ ဆက်ပြေးသည် ။ မယ်မင်းက ဘေးချင်း ကပ်လျက်ရှိ သူမခြံထဲ ဝင်ပြေး၏။ ဘယ်ရမလဲ ... အရှက်ကို အသက်နဲ့ ပဲ လဲရလဲရ။ နေကို မယ်မင်းနောက်ကို အတင်းပြေး လိုက်မိသည် ။

"မယ်မင်း ရပ်စမ်း . ရပ်လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား ..."

"မရပ်ဘူး မေမေရေ ... "

အန်တီသီတာကို လှမ်းခေါ် လိုက်တော့သူ မယ်မင်းကို ခုန်အုပ်ဖမ်းဖို့ အားယူလိုက်၏။ အန်တီ ထွက်လာရင် သူ့ဘဝသွားပြီ။ ဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။ အားနှင့်မာန်နှင့် ခုန်ဖမ်းဖို့ ပြင်လိုက်ပြီးမှ အိမ်ထဲက ထွက်လာသည့် အန်တီသီတာကို တွေ့လိုက်ရ၍ သူ ဘေးက ပန်းချုံထဲကို ပစ်လွဲချလိုက်ရ၏။

အား ... သေပါပြီကွာ ...။

ပြေးလာသည့် အရှိန်နှင့် အင့်ခနဲ မြေပေါ် ပစ်ကျလေရာ ရင်ဘတ်

ရော လက်ပါ အိမ်မိုးသွား၏။

ခွေးစုတ်လေး။

အသားနာတာနှင့် ဒေါသဖြစ်တာပါ ပေါင်းပြီး မယ်မင်းကိုပဲ လှမ်းစိတ်တိုမိသည် ။

"သမီး မယ်မင်း ... ဘာလို့ ဒီလောက် ပြေးလာတာလဲ သမီးရယ်၊ မောနေတော့မှာ ပဲ ... "

မယ်မင်းဆီမှ အသံတိတ်နေလျှင် နေကို ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

မယ်မင်း သူ့အကြောင်း အန်တီသီတာကို တိုင်လိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သူမယ်မင်းနှင့် အန်တီသီတာတို့ အား ပန်းအိုးတွေ ကြားထဲက လှမ်းချောင်းမိသည် ။ မယ်မင်း သူ့ကို လိုက်ရှာနေပြီး အန်တီသီတာ ပြောသလို တော်တော်လေးလည်း မောနေပုံရ၏။ အန်တီသီတာက မယ်မင်းကြည့်တဲ့ နေရာတွေကို လိုက်ကြည့်ပြီး မယ်မင်းရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်ကာ မျက်နှာပေါ်က ချွေးတွေကို တယုတယ လိုက်သုတ်ပေး နေသည် ။

"ကြည့်ပါဦးသမီးရယ် ... တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတွေချည်းပဲ၊ ဘာတွေ လုပ်လာတာလဲဟင် ... "

အန်တီသီတာအသံက နူးညံ့ညင်သာ လွန်းလှ၏။ အသံတင် နားထောင် ကောင်းတာမဟုတ်။ အန်တီသီတာက ကျက်သရေရှိပြီး လှလည်း လှသည် ။ နက်မှောင် ရှည်လျားသည့် ဆံပင်ရှည်တွေက အလှဆုံး။ မယ်မင်းက အန်တီသီတာ့ကို လိုက်တုပြီး ဆံပင်အရှည် ထားသည် ။ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ရှည်လျားထူထဲသော ဆံပင်ရှည်များကြောင့်

မျက်လုံးပြူးပြူး ဝိုင်းဝိုင်း၊ နှာတံ လုံးလုံးချွန်ချွန်၊ ထူထဲရှည်ကော့ နေသော မျက်တောင်ရှည်များ နှင့် မယ်မင်းသည် ဘာဘီအရုပ်ကလေးနှင့် တူသည် ။ ဆံပင်ရှည်များကြောင့် လည်းကောင်း၊ အရုပ်ကလေးနဲ့ တူအောင် လှသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ သေးသေးနွဲ့နွဲ့လေး ပြောတတ်သည့် အသံချွေ့ချွေလေးကြောင့် လည်းကောင်း မယ်မင်းကို မြင်တဲ့ လူတိုင်း လည်ပြန်လှည့် တတ်ကြသလို စကားစမြည် ပြောမိတဲ့ လူတိုင်း မချစ်ဘဲ မနေနိုင် ...။

မယ်မင်း ငယ်ငယ်က သူတစ်ခုခုကြောင့် စိတ်ဆိုးဒေါသ ထွက်တဲ့ အခါတိုင်း "မယ်မင်းက ကိုကိုကိုချစ်တယ်" ဟု လေသံ အေးအေးလေးနဲ့ လိုက်ချော့တတ်၏။ ဘယ်လောက် ကြီးမားတဲ့ အပြစ်တွေ လုပ်ထားပါစေ။ သူဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဆိုးဒေါသ ထွက်နေပါစေ။ သူ့လက်ကို ကိုင်ပြီး ပါးလေးမှာ ဖိကပ်ပြီး ထိုသို့ပြောတိုင်း သူချက်ချင်း စိတ်ပြေသည် ။ ဘယ်လို ဆက်တင်းထားလို့ မှ ကိုမရပေ။ သူမှ မဟုတ် မယ်မင်းကို ရွယ်တူတွေလည်း ချစ်သည် ။ လူကြီးတွေဆို မြင်တာနဲ့ ဆံပင်လေးဖြစ်ဖြစ် ကိုင်ရမှ ပါးလေးဖြစ်ဖြစ် ချစ်စနိုးတော့ ဆွဲသွားတတ်ကြသည် ။ "သီတာရေ နင့်သမီးလေး ကိုတော့လေ ကြည့်လေ ချစ်လေပဲ ကြာရင် အိမ်ခေါ် မွေးစားမိတော့မယ် ... လိုက်မလား သမီး" ဆိုတာက အိမ်ကိုလာတဲ့ လူတိုင်း မယ်မင်းနဲ့ တွေ့ဆုံမိတဲ့ အန်တီနဲ့ အန်ကယ်တို့ ရဲ့ မိတ်ဆွေတိုင်း ပြောတတ်သည့် စကားဖြစ်သည် ။ လက်ပေါက်ကတ်တဲ့ လူ၊ ဇီဇာကြောင်တဲ့ လူ ဘယ်လိုပဲ ဆက်ဆံရေး ဆိုးတဲ့ လူဖြစ်ပါစေ။ သူများ နဲ့ အဆင်မပြေလည်း မယ်မင်းတစ်ချက် ပြုံးပြလိုက်ရုံနဲ့ ပြေလည်သွားတတ်သည် ။ မယ်မင်းက အဲဒီလို လူအချစ်ခံရသည့် ကုသိုလ်ထူးနဲ့ ကောင်မလေး။

"ရတနာရော သမီးနဲ့ အတူဆော့နေတာ မဟုတ်ဘူး လား ... "

"ပြန်သွားပြီ"

"ဟုတ်လား ... ကဲဒါဆိုလည်း မေမေနဲ့ သမီးနဲ့ ထမင်းစားကြတာပေါ့

"

"ဟင့်အင်း ... မယ်မင်း စားပြီးပြီ၊ ခုပဲ ကိုကိုနဲ့ စားခဲ့တာ ... "

လိမ်တာ ...။ ပုံမှန်ဆို မယ်မင်း လိမ်နေတာကို ချက်ချင်း ထတိုင်မိမှ သေချာသည် ။ ခုတော့ သူတုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ရဲသည့်အပြင် သူ့ကိစ္စ မယ်မင်း အန်တီသီတာ့ကို မပြောပါစေနဲ့ ပြန်မတိုင်ပါစေနဲ့ ဟု သာ ကျိတ်ဆုတောင်း နေမိသည် ။

"ဟုတ်ပါပြီ ... စားပြီးပြီဆိုလည်း မေမေ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ နည်းနည်းတော့ ထပ်စားလိုက်ပါ သမီးရဲ့ ၊ နည်းနည်းလေးပဲ စားပေးရင်ရပြီ ... မေမေ့သမီးလေး အနားမှာ မရှိရင် မေမေက စားမဝင်လို့ ပါနော် ... "

သူ ပြုံးမိ၏။ မယ်မင်း လိမ်နေတာကို အန်တီသီတာလည်း သိသည် ထင်သည် ။ ထမင်းစားဖို့ ချော့မော့ ခေါ်သွား၏။ မယ်မင်းက လူတိုင်း အချစ်ခံရရုံမက အိမ်မှာ လည်း အန်တီနဲ့ အန်ကယ်လ်တို့ ရဲ့ သည်းသည်းလှုပ် အချစ်တော်ပါ။ အန်တီသီတာနဲ့ အန်ကယ်လ် ကျော်စွာသည် သူတို့ သမီးကို ပါးစပ်ထဲ ငုံထားမတတ် ချစ်သလို သဘာဝလွန် အလိုလိုက်ထားကြ၏။ သဘာဝလွန်ဟု ပြောရလောက်တဲ့ အထိ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ မယ်မင်းကို လေသံမာမာနှင့် မပြောဘူး။ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်လောက် အပြစ်ကြီး ကျူးလွန်ပါစေ ဆူပူအပြစ်တင်ခြင်း လုံးဝလုံးဝ မရှိပေ။ မဆူသည့်အပြင် သူတို့ သမီးအပြစ် လုပ်သည် ဟု ပင် မမြင်တတ်ကြပေ။ ခုလိုပင် မယ်မင်းအပြစ်ပါလို့ ထောက်ပြ ပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ မှန်အောင် ပြုပြင်ပေး သွားတတ်ကြ၏။

မိခင်မေတ္တာ ငတ်မွတ်နေသော သူသည် မယ်မင်းကို အန်တီသီတာ တုန်နေအောင် ချစ်ခင် အလိုလိုက်နေတာ တွေ့တိုင်း အားကျမဆုံးပေ။
ထို့ကြောင့် အန်တီသီတာက "မင်းညီမလေးကို ဂရုစိုက်နော်သား" ဆိုသည့် စကားနောက်မှာ မယ်မင်းကို အစစအရာရာ သည်းခံအလိုလိုက် စောင့်ရှောက်ပေးမိသည်။

"မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး နေကိုရာ ... မင်းကြည့်လိုက်ရင် နောက်က မယ်မင်းက တတန်းတန်းနဲ့ ကလေးအဖေ ကျနေတာပဲ၊ အဲဒီ ကောင်မလေးကို ခေါ်ခေါ် မလာနဲ့ ကွာ ... "

"မယ်မင်းကိုထားခဲ့ကွာ ... "

"မယ်မင်းက ပါလာဦးမှာ လား ..."

စသဖြင့် သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ သူ့အနားမှာ မယ်မင်းကို မြင်ရတိုင်း ရှုံ့မဲ့ ငြူစူတတ်ကြပေမဲ့ သူကလည်း မယ်မင်းကို ငါ့အနားမလာနဲ့ မပြောနိုင်။ မယ်မင်းကလည်း အရွယ်မတူပေမဲ့ ထမင်းစား ရေသောက်ကအစ သူနဲ့ အတူတူ လုပ်ရမှ ကျေနပ်တတ်သူ။ အိပ်ခါနီးတောင် ဖုန်းနဲ့ လှမ်းပြီး "ကိုကိုပုံပြောပြ" ဟု ဂျီကျတတ်သေးသလို ညသန်းခေါင်ကြီး တစ်ဖက် အိမ်ပြတင်းကနေ "ကိုကိုရေ ဟု လှမ်းခေါ်ပြီး "ဘီလူးကြီး ပုန်းနေလို့ လာမောင်းထုတ် ပေးပါဟု ခိုင်းတတ်သည် က ရှိသေး၏။ မိုးလင်းက မိုးချုပ် သူ့အိမ်မှာ ၊ သူ့အနားမှာ ပဲ ရှိနေတတ်သည် က များပြီး တစ်နေရာရာ သွားဖို့ ရှိတိုင်း မယ်မင်းလည်း လိုက်မှာ " ဟု လက်ပြေးဆွဲ တတ်တာ ထုံးစံ။ ငယ်ငယ်ကတော့ ဟုတ်တုတ်တုတ်။ ကြာတော့ သူလည်း စိတ်ညစ် လာပြီ ဖြစ်၏။

နေ့စဉ် ခေါင်းထဲ ရောက်လာတတ်တာ "ဒီကောင်မလေး ငါ့အနား မကပ်အောင် ဘာလုပ်ရမလဲ" ဆိုသည့် မေးခွန်းဖြစ်သည်။ အခု ပိုဆိုးသ

ည် က စော်နဲ့ ချိန်းထားလို့ သွားမယ်ကြံတိုင်း သူမလေးက နောက်က ပါ
လာတတ်သည် ။ ဘယ်လိုမှ ထားခဲ့လို့ မရ။ ဒီနေ့လို အဖြစ်မျိုးနဲ့ သူတို့
လူငယ် ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေရ။
ဒုက္ခများ ရတာလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မကတော့ပေ ...ဒီဟာလေး
မြန်မြန် အရွယ်ရောက် လူကြီးဖြစ်ပါတော့ ...၊

အခန်း (၂)

"မယ်မင်း . မယ်မင်း၊ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ... ဦးက ချောတယ်နော်၊
မင်းသား ကျနေတာပဲ ... "

မယ်မင်း ရတနာပြတဲ့ ဆီ လည်ပင်းလေး ရှည်ပြီး လှမ်းကြည့်မိသည်
။ ဖေကြီး၊ ဦးနှင့် ရတနာ့ဖေဖေ အပါအဝင် လူကြီး လေးငါးယောက် ဝိုင်း
ထိုင်လျက် အရက်နှင့် အမြည်းများ အစီအရီ ရှိနေကြသည့် စကားဝိုင်း၊
ဦးက သူ့ဘေးမှာ ထိုင်နေသည့် ဖေကြီး စကားပြောနေတာကို မျက်လုံး
မှေးစင်းလျက် ငဲ့ကြည့် နားထောင်နေသည် ။ ခြံစည်းရိုးမှ ပြာလွဲလွဲ မီး
ရောင်သည် ဦးမျက်နှာ တစ်ခြမ်းပေါ် ဖြာကျနေ၏။ ဖြူလွှသော ဆွယ်
တာ အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ဦးသည် ဖေဖေရော ထိုင်နေကြသည့် လူကြီး
တွေ အားလုံးနှင့် သက်တူရွယ်တူ ဖြစ်သော်ငြား ပိုနုနေသည့်ပြင် သိသာ
စွာ ခန့်ညားချောမော နေလေသည် ။ ရုပ်ရှင်မင်းသားနဲ့ တူရုံမက နတ်
သား တစ်ပါးလို အရှိန်အဝါများ တောက်ပပြီး ငေးမောကြည့်နေချင်
အောင် ချောမောနေတာ ဖြစ်သည် ။

ချောနေသည် ။ ကြည့်ကောင်း နေပါသည် ။ သို့သော် မယ်မင်း ရတ
နာ ပြောတာကို ခေါင်းမညိတ်မိ။ မယ်မင်း ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက
မြင်လိုက်တိုင်း ထူးခြားစွာ ကြည့်ကောင်းနေသည့် ဦး၏ အရေးစိုက်မှုကို
လိုချင်ခဲ့ဖူးသည် ။ ဖေဖေ ရင်ခွင်ထဲကနေ ဦးကများ "ဦးဆီ လာပါဦးသ
မီးရဲ့ " လို့ ခေါ်လာမလား မျှော်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည် ။ မယ်မင်းကို မြင်တိုင်း

ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာလို့ တသသ ဖြစ်သွား တတ်ကြသည့် တခြား
သော လူကြီးတွေလို ဦးလည်း မယ်မင်းကို ချစ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်လာ
မလား စောင့်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ ဦးက မယ်မင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ ဂရုမ
စိုက်ခဲ့ပါ။ မယ်မင်းကို မှ မဟုတ် ဦးက ကိုကိုအပေါ်မှာ လည်း ဘာသိ
ဘာသာ အေးစက်စက်သာ ...။

"ဦးက ဒီလိုပဲ နေတတ်လို့ ပါ သမီးရယ် ... ဖေကြီး သမီးမေမေကို သိ
ပ်ချစ်သလို သူလည်း သူ့ဇနီးကို အရမ်းချစ်ခဲ့တာ ဂျစ်တူးလေးရဲ့ ၊ နန္ဒာ
သေသွား ပြီးတဲ့ နောက် ဒီလိုပုံစံ တုံ့ဏီဘာဝေ ဖြစ်သွားတာ ... အင်း အ
စကလည်း သူက နည်းနည်း အနေအေးတာကိုး ... "

နန္ဒာဆိုတာ ကိုကိုကို မွေးပြီးပြီးချင်း မီးတွင်းထဲမှာ ပဲ ဆုံးသွားခဲ့တဲ့
ကိုကိုမေမေ ဦးရဲ့ ဇနီးပါ။

ဦးအကြောင်း ဖေဖေပြောပြတုန်း မယ်မင်းကို ရှင်းပြနေတာထက်
ဦးအပေါ် စာနာစိတ်နဲ့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာမျိုး။ ဦးကို ဖေဖေတင်မ
က မေမေရော ကိုကိုကပါ နည်းနည်းမှ စိတ်မဆိုးကြပါ။ မေမေနဲ့ ဖေဖေ
က ဦးနဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေ။ ဦးအကြောင်း တော်တော်ကြီး
သိပြီး နားလည်ပေးကြတဲ့ လူတွေပါ။ ကိုကိုကလည်း လူငယ်ပေမဲ့ ဦးကို
ဘယ်တော့မှ အပြစ်မပြော ...။

"ဖေဖေက ကိုကိုကိုတောင် တစ်နေ့နေလို့ စကားတစ်လုံး မပြောဘူး
ကွ ... မယ်မင်းကို ဘယ်ပြောမလဲ ... " တဲ့ ...။

နောက်တော့ ဦးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခေါ်မလား အရေးစိုက် လာမလား
မျှော်လင့် နေမိတာမျိုး မယ်မင်းမှာ မရှိတော့ပါ။ ဦးက ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့
အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း။ မယ်မင်း အချစ်ရဆုံး ကိုကို ဖေဖေ ဖြစ်သော်လ
ည်း မယ်မင်း အတွက်တော့ ပကတိ သူစိမ်းတစ်ယောက်သာ ...။

"ဦးနဲ့ ငါ့အန်တီလေးကို ယူခိုင်းနေကြတာ . ဦးက စိတ်မဝင်စားဘူး
တဲ့ "

မယ်မင်း ရတနာကို စုပုတ်ပုတ်လေး ကြည့်မိ၏။

"နင့်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ ... "

"ဒယ်ဒီက မာမီကို ပြန်ပြောနေတာ ကြားတာ ... မာမီက စိတ်တွေ
တိုနေတာ၊ ငါ့အန်တီလေးက ခုမှ အပျိုလေး ပြီးတော့ ဆရာဝန် ... အဲဒါ
ကို ဦးက ခါးခါးသီး ငြင်းလို့ တဲ့ စိတ်တိုနေတာ၊ မယ်မင်း ငါ့အန်တီလေး
ဒီလောက် လှတာ ဦးက ဘာလို့ မကြိုက်တာလဲ မသိဘူးနော် ... "

"ဦးက နင့်အန်တီလေးကို ယူလိုက်ရင် ကိုကိုက မိထွေးနဲ့ နေရမှာ
ပေါ့ ... မယူခိုင်းနဲ့ ၊ မယူရပါဘူး ... "

"အံ့မယ် ... ယူတော့ဘာဖြစ်လဲ ... "

"ယူရင် နင်နဲ့ ငါ မခေါ်တော့ဘူး ... သွား ပြန်တော့ ... "

"မပြန်ပါဘူး ... ဖေဖေပြန်မှ ပြန်မှာ ... "

မယ်မင်း စိတ်တိုသွားသည် ။ ဦးနဲ့ ရတနာ့ အန်တီလေးက ယူဖြစ် မ
ယူဖြစ်မသိ။ မယ်မင်းနဲ့ ရတနာက ရန်ဖြစ်နေကြပြီ။ မယ်မင်း ရတနာ နဲ့
အတူ ထိုင်နေရာမှ ဖေကြီးဆီ ပြေးသွားမိသည် ။

"ဖေကြီး ... ဖေကြီး ... "

"ဟေ ... ဟေ၊ ဘာလဲ သမီးရဲ့ "

မယ်မင်းက လူကြီးတွေကို ဂရုစိုက်ရ ကောင်းမှန်းတော့ သိသည် ။
ဖေကြီး နားနားကပ်ပြီး ဘယ်သူမှ မကြားအောင် ပြောလိုက်၏။

"ရတနာ့ ဖေဖေကို မခေါ်နဲ့ ဖေကြီး ... ပြန်ခိုင်းလိုက် ... "

"ဟင် ... "

ဦးကျော်စွာ မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွား၏။ လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ ရတနာကလည်း သူမဖေဖေ ဦးမြင့်ဦး နောက်ကို ပြေးကပ်လို့ ။ မယ်မင်းကိုလည်း ဖုတ်ပုတ်လေး လှမ်းကြည့်နေသည် ။ သူငယ်ချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြပြီမှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်၏။

"ဖေကြီး ပြန်ခိုင်း လိုက်ပါဆိုမှ ... ရတနာနဲ့ မယ်မင်း မခေါ်ဘူး၊ ပြန်ခိုင်းလိုက် ... "

"ဟား ... ဟား ... ငါ့သမီးကတော့ကွာ၊ ကဲ ... ကိုမြင့်ရေ စကားပြောလို့ လည်း ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့်သမီး ဂျစ်တူးလေး ဂျီကျနေလို့ ၊ ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲ ... နောက်နေ့မှ ဂျေဖ်ကွင်းမှာ ဆုံကြသေးတာပေါ့..."

ဖေကြီးက မယ်မင်းပြောရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် လိုက်လျောနေကျ။ ခုလို ခရီးက ပြန်လာကာစ အချိန်တွေဆို မယ်မင်း ဘာလိုချင်ချင်၊ ဘာဖြစ်ချင်ချင် အကုန် ဖြစ်စေသည် ။ မယ်မင်း ဖေကြီးပါးကို ဖျတ်ခနဲ နမ်းလိုက်ပြီး ရတနာအား "ပြန်" ဟု မေးဆတ် နှင်ထုတ် ပစ်လိုက်၏။ ဒါကို မြင်သွားသော ဖေကြီးက "သမီးကကွာ သူငယ်ချင်းချင်း ရန်မဖြစ်ရဘူးလေ" ဟု မယ်မင်း ခေါင်းကို လှမ်းပုတ်ရင်း ပြောသည် ။ ရတနာ ဖေဖေနှင့် တခြားလူကြီးတွေ ပြန်သွားကြတဲ့ အထိ ဦးက မပြန်သေး။ ဖေကြီးနဲ့ ဦးက စကားမပြတ်သေးပေ ...။

"ကျော်စွာ မင်း မမောသေးဘူးလား ... ဘာဖြစ်လို့ ကိုမြင့်တို့ ပြောတာကို မင်းကပါ ကူပြောနေတာလဲ ... "

"ပြောရမှာ ပေါ့ကွ ... မြတ်နိုးမေက မင်းနဲ့ တကယ် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ... "

"တော်စမ်းပါကွာ ... "

"မြတ်နိုးမေ" ဆိုတာ ရတနာ့ အန်တီလေး။ ဦးက မကြိုက်မှန်း သိတော့ မယ်မင်း ပျော်သွား၏။

"ဟေ့ကောင် ... တော်စမ်း လုပ်မနေနဲ့ ၊ မင်းသား ကိုယ်တိုင်က မင်းအတွက် ဆေးပေးမီးယူ မိန်းမတစ်ယောက် ရှာပေးဖို့ ငါ့ကို ပြောထားတာ ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေတာ မမြင်ချင်ဘူး . ဖေဖေကို ပျော်စေချင်တယ်တဲ့ "

ဦးသည် ဖေကြီးအား မျက်ခုံး ခပ်တွန့်တွန့်ဖြင့် စူးစိုက် ကြည့်ခြင်းဖြင့် သူ သဘောမကျခြင်းကို အကြိုဖော်ပြကာ ...။

"အထီးကျန်ခြင်း ဆိုတာ အနားမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိခြင်းမရှိခြင်းနဲ့ ဆိုင်လား ... တစ်ယောက်တည်းမို့ အထီးကျန်တာ မဟုတ်ဘူး ချစ်တဲ့ လူမရှိလို့ အထီးကျန်တာ ... မင်းပြောသလိုဆို ငါအထီး မကျန်အောင် မိန်းမတောထဲ ပြေးဝင် ထိုင်နေရလို့ ဖြစ်နေပြီ ... "

"ကတ်သီးကတ်သတ် မပြောနဲ့ နေဇ ... ငါတို့ ကလည်း မင်းကို ချစ်ရမယ့် လူနဲ့ ပျော်စေချင်တာ ... ချစ်တဲ့ လူတွေ့ဖို့ ဆိုတာ ... "

"မလိုဘူး ... ငါ့မိန်းမက လွဲရင် ငါနောက်ထပ် ဘယ်မိန်းမကိုမှ ချစ်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်သလို ချစ်ဖို့ လည်း စိတ်မဝင်စားဘူး ... "

"မဟုတ်သေးပါဘူး နေဇရာ ... မြတ်နိုးမေ ဘယ်လောက်လှလဲ မင်းမသိပါဘူး . မင်းတွေ့ ကြည့်လိုက်၊ တွေ့ပြီးမှ ... "

"လှတဲ့ မိန်းမတိုင်းကိုသာ လိုက်ကြိုက်ရရင် မင်းမိန်းမ မင်းနဲ့ ရမှာတောင် မဟုတ်ဘူး ... ငါမလိုချင်လို့ မင်းရတာ သဘောပေါက် ... "

"ခွေးကောင် . သမီးရှေ့မှာ ... "

နှစ်ယောက်သား စကားနိုင် လုနေကြတုန်းကတော့ မယ်မင်း ရှိနေတာကို မေ့နေကြသည်။ ။ မသင့်တော်တာ ပါလာမှ ကိုယ်စီ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ကြပေမဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိကြတာ ဘုကြည့်။ မျက်လုံးလေး တဝေဝေနှင့် လိုက်ကြည့် နေသည့် သမီးဖြစ်သူကြောင့် ပါးစပ်ပိတ်နေ လိုက်ရပေမဲ့ ကျော်စွာ နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ပေ. .၊

သိတာသည် သူနှင့်ချစ်သူ မဖြစ်ခင် ကတည်းက နေဇနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းတ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး နေဇကို နှစ်ရှည်လများ တစ်ဖက်သတ် ချစ်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ ။ သူက ဇွဲနဘဲနဲ့ သုံးနှစ်သုံးမိုး စောင့်ချစ်ခဲ့ရပြီး နောက်မှ သနားချစ်နဲ့ သူ့ကို ပြန်ချစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒါတောင် သူလို ရုပ်ဆိုးကို တကယ်ချစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့ လားလို့ သူမယုံရဲခဲ့။ အတိတ်က ဇာတ်ထုပ်ကို အချင်းချင်းသာ သိကြသည် မို့ သမီးရှိနေ၍ ဆက်မပြော ဖြစ်ကြပေမဲ့ သူ့ချစ်ဇနီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစဆွဲထုတ်သည့် နေဇကို သူမကျေနပ်။ နေဇကလည်း ဒါကို တမင်နိုင်ကွက် နင်းပြီး ပြန်ပြောချင်တာ မဟုတ်။ သူ့ကို စိတ်ရှုပ်အောင် လိုက်လုပ်နေသည့် ကျော်စွာကို ပညာပေးချင်တာ. .၊

"မင်းကိုငါ စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးတာ ... မကြိုက်ရင် မလုပ်ပေးဘူးကွာ"

ခပ်တင်းတင်း ပြောပုံက မင်းလည်း ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ဆက်မဖော်နဲ့ လို့ ပြောချင်တာ .၊

နေဇ ကလေးဆိုးကြီးလို နှုတ်ခမ်းစုနေသည့် ကျော်စွာကို ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်း တွန့်ရုံပြီးမိသည်။ ။ ဒီလောက် အိမ်ထောင်သက်တွေ ကြာပြီ။ သမီးတောင် အပျိုဖြစ်တော့မယ် ခုထိ မိန်းမကို အူတိုတုန်း ...၊

အခန်း (၃)

တီ ...၊

နာရီမှ နှိုးစက်သံက တစ်ခန့်လုံး ဆူညံနေသည် ။ မယ်မင်း နှစ်နှစ်မြှောက်မြှောက် အိပ်ပျော်နေရာမှ မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ တွန့်လျက် လူးလွန့်လာ၏။ အိပ်ချင်မူးတူး အသိဖြင့် ပထမဆုံး ခေါင်းထဲ ရောက်လာသူက ကိုကိုမယ်မင်း မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည် ။ အိပ်ရာပေါ်မှ စောင်နဲ့ လုံးထွေး ထရပ်ပြီး တစ်ဖက်ခြံရှိ သူမအခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းကို လှမ်းကြည့်မိသည် ။ ပြတင်းပေါက် ပွင့်နေ၏။ သေချာပြီ ... ကိုကို မမဘရဏီနဲ့ သွားတွေ့ဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီ ...၊

မယ်မင်း တစ်ယောက်တည်း နေရင်း နှုတ်ခမ်းလေး စုထောင့်သွား၏။ အောက်က ပေါင်လယ်ခန့်သာ ရှည်သည့် လက်ပြတ်ဂါဝန် အတိုလေး အား ထပ်ဝတ်ထားသော ပခုံးမှာ လျှောကျနေသည့် ညဝတ်အင်္ကျီ အပေါ်လွှာအား ပခုံးပေါ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲတင်လိုက်ပြီး အခန်းထဲက ပြေးထွက် သွားမိသည် ။ အခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်သည် နှင့် မိုးလင်းတိုင်း မယ်မင်းကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာနှိုးတတ်သည့် မေမေနှင့် တန်းတိုး၏။

"သမီး ... မယ်မင်း၊ ဘယ်လဲ ... "

"ကိုကိုဆီသွားမလို့ ... "

"သမီးရယ် ... မျက်နှာသစ် ရေမိုးချိုးပြီးမှ ၊ ဟဲ ဟဲ ... ချော်လဲမယ်

လေ သမီးရယ်၊ ခက်တော့တာပဲ ..."

ဒေါ်သီတာအေး လှေကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားသော မယ်မင်းအား စိတ်မချဘဲ တစ်စတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့၏။ မယ်မင်း တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ ကူးလာရင်း အိမ်ထဲ ဝင်သည် နှင့် ကိုကိုကို ဝေ့ဝဲရှာကြည့်မိသည် ။ ကိုကိုကို အော်ခေါ်ဖို့ စိတ်ကူးက ဧည့်ခန်းမှာ ဖုန်းပြောနေသည့် ဦးကို တွေ့လိုက်၍ မခေါ်ဖြစ်တော့ပေ။ ဦးက သားအဖလို့ အထူးပြောစရာ မလိုအောင် ကိုကိုနဲ့ တော်တော်ကြီး ဆင်တာပါ။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် အရပ်အမောင်း မျက်နှာ ကျပုံကအစ ကိုကိုနဲ့ ဦးက တစ်ထေရာတည်းပင်။ နည်းနည်း ကွာတာဆိုလို့ ကိုကိုက အသားနည်းနည်း ညှိချင်ပြီး လက်ပြင် ကိုင်းချင် သလိုလိုနှင့် ပိန်ရှည်ရှည် ဖြစ်နေသည် ။ ဦးက ခန္ဓာကိုယ် ပိုတောင့်တင်းပြီး ရင်အုပ် ပိုကျယ်သည် ။

ကိုကိုကို သူငယ်ချင်း တချို့က "မင်းအဖေကို မမီသေးပါဘူးကွာ" စနောက် တတ်တာကို မယ်မင်း ကြားဖူးသည် ။ ရုပ်ချင်းတူသည် ဆိုပေမဲ့ ကိုကိုနဲ့ ဦးရဲ့ အပြောအဆို အမူအကျင့်တွေက ဆီနဲ့ ရေပါ။ ကိုကိုက မယ်မင်းကို အမြဲဆူပူ မာန်မဲနေတတ်ပေမဲ့ အရမ်းအလိုလိုက် ဂရုစိုက်သည် ။ ပျော်ပျော် နေတတ်ပြီး လူတိုင်းအပေါ် စနောက် ရယ်မော နေတတ်သည် ။ ဦးက မြင်လိုက်ရတိုင်း ခပ်တည်တည် မျက်နှာက တစ်လောကလုံး သူ့လက်အောက်မှာ ရှိနေသလို အထက်စီး ဆန်ဆန်။ ကိုကိုပျော်နေရင်၊ စိတ်ဆိုးနေရင် သိသာသလောက် ဦးဘာဖြစ်နေလဲ ဘာခံစားနေရလဲ ဘယ်တော့မှ ခန့်မှန်းမရပေ။

ကိုကိုကိုလည်း သားလေး တစ်ယောက်တည်း ရှိတာပဲဆိုပြီး ရောရောနှောနှော မနေ။ ကိုကိုက သူ့အဖေက သူ့ကိုသိပ်ချစ်ကြောင်း ခဏခဏပြောတတ်ပေမဲ့ မယ်မင်းကတော့ ဖေကြီးနဲ့ မေမေ မယ်မင်းကို ချစ်

သလောက် ကိုကိုဖေဖေက ကိုကိုကို မချစ်ဘူးဟု ထင်သည်။ သားလုပ်
တဲ့ လူကိုတောင် စကားသိပ် မပြောတတ်သည့် ဦးက စကားများများ
စားစား ပြောတဲ့ လူဆိုလို့ ဖေကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။ ဒါတောင် အ
သံ ကျယ်ကျယ်ကြီးနဲ့ ရယ်တတ်သော ဖေကြီးရဲ့ ရယ်မောသံ
စကားသံများ နောက်မှာ ဦးက အနည်းအကျဉ်း ပြန်ပြော နှုတ်ခမ်းတွန့်
ရုံ ပြုံးတာလောက်သာ လုပ်တတ်သည်။ ဖုန်းပြောရင်း အိတ်ထဲက ဖိုင်
တွေ ထုတ်ကြည့်နေသည့် ဦးကိုမြင်လျှင် မယ်မင်း ကိုကိုအကြောင်း ဦး
ကို တိုင်လိုက်ရင် ကောင်းမလား တွေးမိ၏။

ဟုတ်တယ် ... ကိုကိုရည်းစား ထားနေပြီဆိုတာကို ဦးကို တိုင်ပြော
လိုက်မယ် ...။ ဦးက ကိုကိုကို ဆူရင် ကိုကိုကဦးကို ဒီလောက် ကြောက်
တာ ဦးဆူလိုက်တာနဲ့ ကိုကိုချက်ချင်း နောက်ဆုတ်ရမှာ ... ။

"ဦး ... ဦး ... "

ဦးသည် ဖုန်းထဲက လူအား ခေါင်းညိတ် အင်းချနေရင်း ဖိုင်တွေ လှန်
လှောနေရာမှ မယ်မင်းကို မော့တောင် မကြည့်ဘဲ အပေါ်ကို လက်ညှိုး
ညွှန်ပြ၏။ ကိုကိုအပေါ်မှာ ရှိတယ်လို့ ပြောချင်တာ ...။ မယ်မင်းအပေါ်
ကို တစ်ချက် မော့ကြည့်ကာ ပေကပ်ကပ်လေး လုပ်နေရင်း၊

"ဦး ဟိုလေ . ကိုကိုရယ်လေ ... "

"သားအပေါ်မှာ သမီး ... "

ဖုန်းပြောရင်း မော့ကြည့်၍ စကားဖြတ်ပြောကာ ဆက်လက် အလုပ်
ရှုပ်ပြ နေသောအခါ မယ်မင်း စကားဆက် မပြောရဲတော့ပေ။ ဦးသိမှာ ဂ
ရုစိုက်မှာ မဟုတ်ပေမဲ့ မယ်မင်း ခြေဆောင့် စိတ်ကောက်ပြီး လှည့်ထွက်
လာခဲ့သည်။ လှေကားပေါ် တက်လာရင်း ပြန်ငဲ့ကြည့်မိလျှင် ဦးနေရာမှ
ထထွက်ပြီး ရုံးသွားရန် အိမ်ရှေ့ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ။

သွားပါပြီ ... ဦးကိုတိုင်လို့ မရတော့ဘူး ...။ ဒါဆို ကိုကိုက သူရည်းစားဆီသွားကိုသွားတော့မှာ ...။ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ ကိုကိုရည်းစားနဲ့ တွေ့မယ်ကိစ္စကို မရရအောင် တားဖို့ ဆုံးဖြတ်ရင်း မယ်မင်း ကိုကို အခန်းတံခါးကို ခေါက်ဖို့ လက်ရွယ်လိုက်စဉ် အခန်းတံခါး ပွင့်သွား၏။ အလွန် သန့်ပြန့်သားနားစွာ ဝတ်စားလျက် ကြည့်အကောင်းကြီး ကောင်းနေသည့် ကိုကိုအား တွေ့လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မွန်ထွန် ကြိုင်လှိုင်နေသည့် ရေမွှေးနံ့က မယ်မင်းကို အရင်ဆုံး လာနှုတ်ဆက်၏။ ပြုံးရွှင်တက်ကြွနေသည့် ကိုကိုမျက်နှာ မယ်မင်းကို မြင်လိုက်သည် နှင့် လငပုတ် ဖမ်းသလို ညှိပုတ်သွားသည် ။

"စောစောစီးစီး ဘာလာရှုပ်ပြန်ပြီလဲ ..."

"မယ်မင်းလည်း လိုက်မယ် ... "

"ဘာ ... "

ကိုကိုမျက်နှာ တည်တင်း စူပုတ်သွား၏။ မယ်မင်း ဖျတ်ခနဲ ကိုကိုလက်ထဲက ကားသော့ကို ဆွဲလုပ်စ်ပြီး အောက်ထပ် ပြေးဆင်းလာခဲ့သည် ။

"ဟိတ် ... မယ်မင်း၊ မလိုက်ရဘူး ကားသော့ ပြန်ပေးစမ်း ... "

နေကို မယ်မင်းနောက်က အလန့်တကြား ပြေးလိုက်မိသည် ။ ထင်သည့် အတိုင်းပင် မယ်မင်းသူ့ကားပေါ် တက်ထိုင်နေ၏။ မဖြစ်ဘူး ... ဒီကောင်မလေးပါလို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး၊

"မယ်မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အောက်ဆင်းစမ်း နင့်ကို ခေါ်လို့ မရဘူး ... "

သူ ကားတံခါး ဆွဲဖွင့်ပြီး မယ်မင်းကို ဆွဲချသည် ။ မယ်မင်းက အကြောက်အကန် ပြန်ရုန်း၏။ သူစိတ်မရှည်တော့ဘဲ မယ်မင်း ကိုယ်

လေးကို ပွေ့ချီပြီး ကားအောက် ပြန်ဆွဲချပစ်သည်။ ။

"အား ... မေမေရေ၊ ဟင့်အင်း မယ်မင်းလိုက်မှာ ... ကိုကိုနော် ... "

"ဆင်းစမ်း မယ်မင်း လွှတ်စမ်း၊ ငါ့ကိုဖက် မထားနဲ့ မယ်မင်း ... "

ကားအောက် ရောက်လာပေမဲ့ မယ်မင်းကို မြေပေါ်ချပေးလို့ ဘယ်လိုမှ မရ။ မယ်မင်း သူ့လည်ပင်းကို အတင်း ပြန်ဖက်ကာ ခြေထောက်တွေ မြေကြီးနဲ့ မထိအောင် တွဲလွှဲခိုထားသည်။ ။ သူသာ ကုန်းကုန်းကွကွ ကြည့်ရှုမကောင်း ဖြစ်နေသည်။ ။ မယ်မင်းကတော့ မြေပေါ်မရောက် ...။

"မယ်မင်း ... ဟာကွာ၊ ငါ့ကိုပေါက် ပစ်လိုက်ရဲ ..."

သူ ဘယ်လိုမှ မတတ်သာသည့်အဆုံး ကားပေါ် ပြန်တင်ပေး လိုက်ရ၏။ မကျေမနပ် ဒေါသတကြီး ဆောင့်ပိတ်ပစ် လိုက်သည့် အရှိန်ကြောင့် ကားတစ်စီးလုံး တုန်ခါသွားတာ သိမ့်ခနဲ ၊

အခန်း (၄)

မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်လျက် တည်တင်းနေသည့် ကိုကိုမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း မယ်မင်း ဝမ်းနည်းသွား၏။

ကိုကို အရမ်း စိတ်ဆိုးသွားတာလား ...!

မယ်မင်း စိုက်ကြည့်နေမိစဉ် ကိုကို မယ်မင်းကို ကားမောင်းရင်း ငဲ့ကြည့်သည်။ ။ အကြည့်က မုန်းမုန်းတီးတီးကြီးမို့ မယ်မင်း မျက်နှာလေး ညိုသွားကာ အလိုလို နှုတ်ခမ်းစူသွား၏။ နေကို ရှေ့ပြန်ကြည့် ကားမောင်းရင်း မယ်မင်းကို ပြန်ငဲ့ကြည့် ပြန်သည်။ ။ ဒီတစ်ခါ အကြည့်က ခုနက လောက် အားမပြင်းတော့ဘဲ ခပ်ပျော့ပျော့ ...။

မြတ်စွာဘုရား သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသားဘဝမှာ သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်းကို မမြင်ခဲ့ဘူးသလို မယ်မင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအတွက် အဆင်မပြေမှု ဆိုတာ ဘာလဲပြန်မေး ရမလိုပင်။ ဒေါသနဲ့ မုန်းတီးခြင်း ဆိုတာလည်း သူမနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ အရာမဟုတ်ပေ။ ဘယ်လို ကုသိုလ်ထူးနဲ့ လဲ မသိပေမဲ့ သူမလေးကိုဆို ဘယ်သူကမှ မုန်းတဲ့ လူမရှိ။ ဒေါသထွက်စရာ လုပ်နေလည်း တစ်ချက်လေး ပြုံးပြလိုက်တာနှင့် ချက်ချင်း ကျေအေးမိသူများ သာ။ သူမ မျက်နှာလေး ညှိုးငယ်နေပြီဆို အနားကလူတွေ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်ရသည်။ ။ ထိုလူတွေထဲမှာ သူကရှေ့ဆုံးက ...!

"ကိုကို ... "

"ဘာလဲ ... "

"မယ်မင်းကို စိတ်ဆိုး နေတာလား ... "

"မဆိုးဘဲနေမလား ဆိုသည့် အကြည့်နှင့် ပြန်ကြည့်လျှင် မယ်မင်းက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခပ်နွဲ့နွဲ့ ချဲ့နွဲ့ ပြန်ပြော၏။

"မယ်မင်းက ကိုကိုကို ချစ်လို့ ပါ ... မယ်မင်း ကိုကိုကို ဘယ်သူမှ မပေးနိုင်ပါဘူး"

လက်မောင်းကို လှမ်းဖယ်ပြီး ပါးလေး ကပ်ချဲ့ လိုက်သေးသည် ။ စိတ်ဆိုးနေတာတွေ မကျေနပ် ဒေါသ ထွက်နေတာတွေ ရင်ထဲမှာ တစ်စ မကျန်အောင် ပျောက်ရှုကုန်၏။ ငချဲ့လေး၊ စိတ်မဆိုးတော့ပေမဲ့ သူခပ်တည်တည်ပဲ ဆက်နေလိုက်သည် ။

"မယ်မင်းက ကိုကိုမကြိုက်တာတွေ တမင်ကို လုပ်တာသိလား.."

"ဘာ"

"ဟုတ်တယ် ... မယ်မင်း ဘာလုပ်လုပ် ကိုကို မယ်မင်းကို မုန်းမှာ မဟုတ်မှန်း မယ်မင်းသိတယ်"

ခွေးစုတ်လေး ... ဒါလည်း သိနေတာပဲ ...၊

"ကိုကို ... ကိုကို ... "

"ဘာလဲ"

"ရည်းစားမထားပါနဲ့ ကိုကိုရယ် ... မယ်မင်း အရွယ်ရောက်တဲ့ အထိ စောင့်ပါနော်၊ မယ်မင်း လူကြီးဖြစ်တာနဲ့ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်မှာ . ."

သူမျက်နှာ တည်တည်နှင့် မယ်မင်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ အသားဖြူဖြူ လှပပျော့နွဲ့သော ဆံပင်ရှည်များကြောင့် မယ်မ

င်းသည် အရပ်မလေးလို ချစ်ဖို့ ကောင်းပါသည်။ ။ အသက်ထက်ပိုပြီး နဖဝ်နေသည့် မျက်နှာလေးက ကလေးငယ်လေးလို ဖြူစင်သည်။ ။ နနယ်သည့် မျက်နှာလေးကြောင့် လည်းကောင်း အသက်ထက်ပိုပြီး ပုသည့် အရပ်လေးကြောင့် လည်းကောင်း မယ်မင်းသည် ဆယ့်သုံးနှစ် သမီးဆိုပေမဲ့ ဆယ့်တစ်နှစ်လောက် ဟု သာ ထင်ရသည်။ ။

"နင့်ကို ဘယ်သူက ယူမယ်ပြောလို့ လဲ ... ခင်ဗျား သည်းညည်းလည်း တစ်သက်လုံး ခံမသွားနိုင်ဘူး"

ဒါကျတော့ ယူမှာ ပဲ ဘာညာ ဇွတ်မပြောဘဲ မခံချင် ဖြစ်သွားသလို နှုတ်ခမ်းစူသွားသည်။ ။

"မယူနေပေါ့ ... မယ်မင်းကလည်း ကိုကိုကို ချစ်လို့ သာ ယူဖို့ စဉ်းစားနေတာ၊ ကိုကိုလို ခါးကိုင်းပိန်ရှည် အသားမည်းတုံးကြီးကို ရုပ်ဆိုးလို့ မယူချင်ပါဘူး ... "

"ဘာပြောတယ်"

"ဒီမှာ ကိုကိုက မယူချင်ပေမဲ့ မယ်မင်းကို လိုချင်တဲ့ လူတွေ ရှိတယ် သိလား ... ဗယ်လင်တိုင်းဒေးမှာ မယ်မင်း ယူလာတဲ့ လက်ဆောင်တွေက အဲဒါ မယ်မင်းကို ကြိုက်တဲ့ ကောင်လေးတွေ ပေးလိုက်တာ ... "

"ဘာ"

ကျွါ ...၊

ဘရိတ် ဆောင့်အုပ် ပစ်လိုက်၍ မယ်မင်းကိုယ်လေး ယိမ်းထိုးသွား၏။

"ဘာပြောတယ် မယ်မင်း ... နင်အဲ့တာတွေ လက်ခံလာတယ်၊ ဟုတ်လား ... "

မယ်မင်း သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်၏။ သို့သော် ကိုကိုကို ခပ်တည်တည်ပဲ ပြန်ကြည့်ပစ် လိုက်၏။

"ခံတော့ဘာဖြစ်လဲ ... ကိုကိုလည်း ရည်းစားထားတာပဲ ... "

"တိတ်စမ်း ... ဘယ်ကောင်တွေလဲ နင့်ကို လက်ဆောင်ပေးတာ၊ တွေ့မယ် ... နင့်ကို အန်တီသီတာနဲ့ ပြန်တိုင်မယ် ... "

"တိုင်ပေါ့ ... ကိုကို ရည်းစားထားလို့ မယ်မင်းလည်း လိုက်ထားမလို့ လို့ ပြောလိုက်မယ် ..."

တောက် ...!

ကိုကိုတက်ခေါက်သံက ပြင်းပြင်းထန်ထန်။ ကားသည် လာရာလမ်း သို့ ဝေါခနဲ ပြန်ကွေ့ လိုက်သောအခါ မယ်မင်း အသံတိတ် ရယ်မိသည် ။

ဘယ်ရမလဲ ... ကိုကိုက မယ်မင်းအတွက် ...!
